

áFővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.11/2019/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. március 27. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. november hó 15. napján kelt 7.B.71/2018/34. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy a vádlott visszaesői minősültségére vonatkozó utalást mellőzi, egyben megállapítja, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék 2018. november 15. napján kihirdetett 7.B.71/2018/34. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette [Btk.164.§ (1) és (8) bekezdés] és kábítószer birtoklásának vétsége [Btk.178. § (6) bekezdés] miatt - a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2018. június 21. napján jogerőre emelkedett 4.B.13.968/2017/16. számú ítéletében alkalmazott próbára bocsátás megszüntetése és a próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezése mellett - halmazati büntetésül, mint visszaesőt, 3 év szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, továbbá megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bűnjelekről akként rendelkezett, hogy lefoglalásuk megszüntetése mellett, a lefoglalt DVD lemeznek az iratok mellett történő kezelését, míg a vérgyanús szennyeződések megsemmisítését rendelte el. Kötelezte továbbá a vádlottat 426.422 forint bűnügyi költség megfizetésére, míg további 49.006 forint bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen a 2018. november 15. napján megtartott tárgyaláson a vádlott, a testi sértés büntette tekintetében fellebbezést jelentett be felmentésért, míg a kábítószer birtoklásának vétsége tekintetében a felelőssége megállapítását nem vitatta. Védője csatlakozott a vádlott fellebbezéséhez.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2019. január 16. napján kelt BF.889/2018/1. számú átiratában arra hivatkozott, hogy a felmentést célzó védelmi fellebbezés nem alapos. Hivatkozása szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat megtartva folytatta le eljárását. Álláspontja szerint a tényállást megfelelő körben, kellő alapossággal és részletességgel derítette fel, a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul és irathűen bemutatta, s azokat a logika szabályainak megfelelő módon egyenként és egymással, valamint az egyéb bizonyítékokkal összevetve értékelte, s ezen

tevékenységéről az ítélet indokolásában részletesen számot adott. Meggyőző érvekkel fejtette ki, hogy a testi épség elleni cselekmény vonatkozásában miért nem állapítható meg a vádlott javára tévedés, illetve jogos védelem. Indokát adta annak az elsőfokú bíróság, hogy a tényállásban írt elkövetési magatartás a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek miért felel meg.

A Főügyészség álláspontja szerint azonban a Fővárosi Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a vádlott visszaeső. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.37492/2010. számú ügyében a feltételes szabadság próbaideje 2015. január 09. napján telt le ugyan, azonban az ügyészség álláspontja szerint, mivel a feltételes szabadság megszüntetésére nem került sor, így a büntetést 2014. február 09. napjával kell kitöltöttnek tekinteni. Erre való tekintettel azonban a büntetés letöltésétől több mint 3 év telt el a I./ és II./ pont szerinti cselekmény elkövetéséig, míg a III./ pont szerinti cselekmény elkövetésére ezen ítélet jogerőre emelkedése előtt került sor, így ezek egyike sem alapoza meg visszaesést. Az ügyészi érvelés szerint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.3654/2009. számú 2010. március 03. napján jogerős ítéletével kiszabott 5 hónap 2 évi próbaidőre felfüggesztett, majd utóbb végrehajtani elrendelt büntetés sem alapoza meg visszaesést. A visszaesés törvénysértő megállapításának következménye az is, hogy tévesen került sor a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége legkorábbi időpontjának megállapítására, az ténylegesen a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

A Főügyészség átiratában a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülmények tekintetében indítványozta a súlyosító körülmények közül mellőzni a visszaesői minősültségre történő utalást, míg szerepeltetni, hogy a harmadik tényállási pont szerinti cselekményét a vádlott felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el. Az ügyészség álláspontja szerint a kiszabott büntetés nem tekinthető eltúlzottan enyhének, enyhítése nem indokolt.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, mellőzze a vádlott visszaesői minőségét megállapító rendelkezést, a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezését változtassa meg akként, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, míg egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A vádlott védője a Fővárosi Ítélet táblára 2019. március 08. napján érkezett fellebbezése írásbeli indokolásában - a testi sértés büntette vonatkozásában - a felmentést célzó fellebbezését fenntartotta.

Álláspontja szerint az ítélet megalapozatlan. A megállapított tényállás helyenként pontatlan, ellentétes az iratok tartalmával, ezért mindenképpen pontosításra, kiegészítésre szorul. Az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést a vádlott bűnösségére vonatkozóan.

Hivatkozott arra, hogy a testi sértés büntette vonatkozásában a vádlott az eljárás során következetes vallomást tett, melyet megerősített élettársa a tanú tanúvallomása. a sértett szavahihetősége kapcsán arra hivatkozott, hogy a sértett amennyiben megerősítené a vádlott, illetve élettársa vallomását, úgy saját magát bűncselekmény elkövetésével vádolná, amelyre nem kötelezhető. Ezen túlmenően arra hivatkozott, hogy a sértett az ütést követően elvesztette eszméletét és két nappal később a kórházban tért magához, igazoltan emlékezetkiesése volt, így az események pontos rekonstruálása nem várható el tőle. Észrevételezte azt is, mint nem elhanyagolható körülményt, hogy a nyomozás során a sértett előbb semmit nem tudott felidézni, majd a későbbiekben egyre részletgazdagabb vallomást tett. A tanúk, álláspontja szerint nem tudtak nyilatkozni a jogos védelmi

helyzet fennállása tekintetében. Iratellenesnek találta az ítélet azon megállapítását, hogy a szemtanúk nem csak látták, de részben hallották is az ütést megelőző párbeszédet.

A védelem hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság ítéletében nem adta kellő indokát annak, hogy mire alapozva állapította meg az ítéleti tényállást. Nem áll ugyanis olyan bizonyíték rendelkezésre álláspontja szerint, mely kétséget kizáróan alátámasztaná a vádlott bűnösségét, illetve cáfolná a vádlotti védekezést, hogy csupán jogos védelemből támadta meg a sértettet. A védő szerint a testi sértés büntette kapcsán egyértelműen megállapítható a jogos védelmi helyzet, így a vádlott felmentése indokolt.

Mindezekre tekintettel a vádlott védője indítványozta a Fővárosi Törvényszék ítéletének megváltoztatását, akként, hogy a másodfokú bíróság jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok fennállása folytán mentse fel a vádlottat a testi sértés büntette alól, valamint erre figyelemmel enyhítse a kiszabott szankciót. Egyetértett továbbá a védő a Fellebbviteli Főügyészség átiratában a visszaesés és a feltételes szabadságra bocsáthatóság vonatkozásában kifejtettekkel, ő is indítványozta a visszaesői minősítés mellőzését és a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napban történő meghatározását.

Arra az esetre, ha az Ítélet tábla mégis bebizonyítottan látná a vádlott bűnösségét, úgy másodlagosan indítványozta a kiszabott szabadságvesztés mértékének enyhítését.

A nyilvános ülésen a védő fellebbezését és annak írásbeli indokolását fenntartotta, kérte továbbá figyelembe venni azt, hogy a vádlott élettársa újabb gyermeket vár, illetve az időmúlás tényét.

A vádlott a nyilvános ülésen megerősítette, hogy élettársa állapotos, ezt orvosi irat bemutatásával igazolta is, továbbá sajnálatát fejezte ki az ügy miatt.

A Fővárosi Ítélet tábla a Be.599.§-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a vádlotti és védői fellebbezésekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján, de az 590. § (4) bekezdés adta keretek között, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat tehát - arra irányuló fellebbezés hiányában - a kábítószer birtoklásának vétsége bűncselekményben történő bűnösség megállapítására nem terjedt ki.

A fentiek szerint lefolytatott eljárás során a másodfokú bíróság megvizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság betartotta-e a perjogi szabályokat és ezen vizsgálat alapján megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárás során az eljárásjogi szabályokat túlnyomórészt megtartotta a Be. 607. § (1) és a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt - az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető - eljárási szabálysértést az ítélet tábla nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság eleget tett a tárgyalás folytonosságával kapcsolatos a Be. 518. §-ában rögzített, a tárgyalási időközszel és a tárgyalás folytatásával kapcsolatos jogszabályi követelményeknek.

Eljárási szabálysértésként észlelte azonban az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság - annak ellenére, hogy az ítéletében a próbára bocsátást megszüntette és a próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 4.B.13968/2017/16. számú ítélete vonatkozásában, azonban elmulasztotta az ügy egyesítését jelen büntetőeljáráshoz. A Be. 486. § (1) bekezdése alapján a próbára bocsátást megelőzően elkövetett bűncselekmény miatt a próbaidő alatti eljárásban az ügyek egyesítése kötelező.

Megállapította azonban a bíróság, hogy az egyesítésnek az elsőfokú bíróság által történő elmulasztása csak olyan relatív eljárási szabálysértés, amely nem teszi megalapozatlanná az elsőfokú bíróság ítéletét, tekintettel arra, hogy a megállapított tényállás nem vált hiányossá, mivel az elsőfokú bíróság az egyesítés nélkül is a tényállás részévé tette a megszüntetett próbára bocsátással érintett ítélet tényállását, illetve rendelkezett a próbára bocsátás megszüntetéséről és a próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezéséről, valamint halmazati büntetés kiszabásáról.

Értékelte a másodfokú bíróság, hogy - feltételezhetően téves jegyzőkönyvezés folytán - azt rögzítette a Fővárosi Törvényszék a 2018. november 15-i tárgyaláson (34. számú jegyzőkönyv 3. oldal negyedik bekezdés), „hogy az ítélet nem jogerős, korlátozott felülbírálat kizárólag a kábítószer birtoklás kapcsán érvényesül.” A kábítószer birtoklás vétsége vonatkozásában fellebbezés előterjesztésére nem került sor, így a korlátozott felülbírálat éppen, hogy ezen bűncselekményben való bűnösség megállapítására nem terjed ki, az eljárás többi részére viszont igen.

A 2018. augusztus 31-i tárgyaláson a tanúl kihallgatása során - nyilvánvaló elírás folytán - tévesen került rögzítésre, hogy a bíró a nyomozati vallomását a nyomozati iratok 249. oldaláról ismertette (17. számú jegyzőkönyv 9. oldal ötödik, dőlt bekezdése) mivel a nyomozati irat ezen oldalán a sértett tanúvallomása található.

Tévesen rögzítette a 2018. október 12-i tárgyalásról készült jegyzőkönyvben az elsőfokú bíróság (26. számú jegyzőkönyv első oldal), hogy a tárgyalás megtartásának törvényi akadálya van. Önmagában az a körülmény, hogy a megidézett tanúk a tárgyaláson nem jelentek meg, nem eredményezi a tárgyalás akadályát, ahogy ténylegesen az elsőfokú bíróság érdemben tárgyalta is, amikor a rendelkezésre álló orvosszakértői véleményt ismertette és ezáltal érdemi tárgyalást tartott az ügyben.

Az elsőfokú bíróság ítélete túlnyomórészt megalapozott, de a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben hiányos, ez a részbeni megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint, az ügyiratok tartalma alapján a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt, így az ítéletábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint kiegészíti, illetve helyesbíti:

Az ítélet 2./ oldalának második bekezdését követően szerepelteti, hogy a tárgyaló ügyész a vádat a 2018. november 05. napján megtartott tárgyaláson a tényállás tekintetében pontosította azzal, hogy a tanúl a vádlott élettársa, továbbá, hogy a vádlott és élettársa, valamint a sértett egymással szemben közlekedett és hogy a bántalmazás következtében a sértett szaglászvesztése is bekövetkezett. A jogi minősítést fenntartotta azzal, hogy a vádlott a bűncselekményeket visszaesői minőségben követte el (30. számú jegyzőkönyv 8. oldal és ügyészi végindítvány).

A tényállás személyi része tekintetében:

Az ítélet 2. oldala harmadik bekezdésének azon mondatát „hogy tartósan beteg nővérét otthon ápolja”, kiegészíti azzal, hogy „utána havi 46.500 forint ápolási díjra jogosult.” (Budapest Főváros Kormányhivatala XIII. Kerületi Hivatala Bp-13/102/02368-7/2017. számú határozata).

Az ítélet 2. oldala harmadik bekezdését kiegészíti azzal, hogy „élettársa, a tanú1 állapotos” (nyilvános ülésen bemutatott orvosi iratok).

Az ítélet 2. oldalának negyedik bekezdését kiegészíti azzal, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.36547/2009. számú ügyében büntetését 2013. december 22. napjával kell kitöltöttnek tekinteni (erkölcsi bizonyítvány).

Az ítélet 2. oldalának ötödik bekezdése, utolsó mondatát azzal módosítja, hogy a feltételes szabadság próbaideje 2015. január 09. napján járt le és a bekezdést kiegészíti azzal, hogy büntetését 2014. február 09. napjával kell kitöltöttnek tekinteni (első- és másodfokú ítélet és erkölcsi bizonyítvány).

A történeti tényállás tekintetében:

Az ítélet 3. oldalának negyedik bekezdés második mondat második fordulatát akként pontosítja, hogy „a szaglás teljes elvesztése maradandó fogyatékoságnak minősül”, egyben a bekezdés utolsó mondatát kiegészíti azzal, hogy „és ezáltal az ízérzés nagymértékű csökkenése alakult ki” (NSZKK igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény kiegészítés 2. oldal utolsó bekezdés és igazságügyi orvosszakértői vélemény (fül-orr-gége gyógyászat) 2. oldal második bekezdés).

Az így kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, az a vádlott tagadásával szemben álló részében is, a bizonyítékok okszerű, logikus mérlegelésén alapul, ily módon a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok értékelése kapcsán az elsőfokú bíróság által felhívottak nagyrészt megfelelnek a rendelkezésre álló vallomások és iratok tartalmának. Iratellenességet az alábbiakban észlelt a másodfokú bíróság:

Az ítélet 5. oldalának utolsó bekezdésében az 1. számú tanú által előadottak kapcsán az elsőfokú bíróság által rögzítettek kiegészítendőek azzal, hogy az 1. számú tanú a nyomozás során még arra hivatkozott, hogy látta az ütest (nyomozati irat 263. oldal I. bekezdés), míg a bírósági tárgyaláson már akként nyilatkozott, hogy nem látta azt (30. jegyzőkönyv 2. oldal).

Az ítélet 6. oldala hetedik bekezdésének azon megállapítása - ahogyan arra a védő helyesen hivatkozott -, hogy „a szemtanúk a közelben voltak és nemcsak látták, de részben hallották is az ütest megelőző párbeszédet...” kiegészítésre szorul annyiban, hogy csak a 2. számú tanú állította következetesen mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson, hogy látta az ütest és csak az 1. számú tanú volt az, aki mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson nyilatkozott az elhangzottak tartalmára, a 2. számú tanú sem a nyomozás során, sem a bírósági tárgyaláson nem tudta az elhangzottakat visszaidézni.

Ezt meghaladóan az ítéletben hivatkozottak megfelelnek az iratok tartalmának, mind a vallomások, mind az okirati bizonyítékok tekintetében.

A fenti iratellenességgel összefüggésben a védelem által hivatkozott azon következtetés azonban, hogy az 1. és 2. számú tanú vallomása egyértelműen alátámasztja, hogy a szemtanúk nem láthatták az eseményeket nem helytálló. Bár tény, hogy az 1. számú tanú vallomásában atekintetben, hogy látta az ütest, a nyomozati és tárgyaláson tett nyilatkozata között lényegi eltérés volt, mely nem is oldódott fel a tárgyalás során, illetve a 2. számú tanú az elhangzottakra nem tudott érdemben nyilatkozni, bár következetes vallomást tett az ütes tekintetében, azonban a bíróság álláspontja

szerint ez nem cáfolja azt, hogy a 2. számú tanú látta a vádlott ütését, melynek hatására a sértett a földre került. A két számozott tanú vallomásában fellelhető ellentmondás nem eredményez ilyen, a védelem által hivatkozott következtetést.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, minden lényeges kérdésre kiterjedően kellő részletességgel teljesítette azt.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védő azon érvelését, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem adta kellő indokát annak, hogy mire alapozva állapította meg az ítéleti tényállást.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság amikor a sértett sérülése tekintetében az orvosi iratokra és az orvosszakértői véleményre, valamint a kiegészítő szakvéleményre alapította tényállását a testi sértés vonatkozásában, illetve amikor elsősorban az 1. és 2. számú tanú vallomására alapította a tényállást, figyelembe véve a sértett nyilatkozatát is, szemben a vádlott és élettársa védekezésével. Az elsőfokú bíróság logikusan, az iratok tartalmára alapítottan adta indokát miért nem fogadta el a vádlott jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását (ítélet 6. oldal ötödik bekezdésétől - 7. oldal második bekezdéséig).

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként, összességében értékelte, tényből tényre helyesen következtetett.

A védőnek az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét és mérlegelését támadó fellebbezése vonatkozásában a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság számot adott róla, hogy mely vallomásokat miért fogadta el, miért nem fogadta el a vádlottnak a jogos védelemre történő hivatkozását. Az a védői fellebbezés indoklás, hogy a sértett vallomása kapcsán nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlotti vallomás megerősítésével saját magát bűncselekmény elkövetésével vádolná, illetve hogy a korábbi nyomozati vallomásában nem emlékezett az esetre, majd később már tett nyilatkozatot, a másodfokú bíróság megítélése szerint sem teszi a sértett szavahihetőségét semmissé. A sértett által előadottakat együtt értékelve az 1. és 2. számú tanú vallomásával, valamint az orvosszakértői véleményekkel egyértelműen megállapíthatóvá teszik az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást. Azon védői érvelés, hogy a vádlotti vallomást teljes mértékben alátámasztja a tanú tanúvallomása irattal. A tanú sem a nyomozás során, sem a bírósági tárgyaláson nem tett olyan nyilatkozatot, mely szerint látta volna a vádlott által hivatkozott sértetti karlengetést, ami a vádlott védekezésének lényegi eleme volt. Ily módon ezen védői hivatkozás megalapozatlan.

Az irányadónak elfogadott tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a bűncselekmények minősítése is törvényes.

Az ítélet táblája az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában kifejtettekkel egyetért, az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy az ügyben nem állapíthatóak meg olyan előzmények, melyek a jogos védelmi helyzetet vagy vélt jogos védelmi helyzetet megállapíthatóvá tennék a vádlott vonatkozásában. Egyértelmű, hogy a vádlott esetében nincs igazolható ténybeli alapja olyan esetleges feltevésnek, hogy őt előreláthatóan támadás fogja érni vagy már az meg is indult ellene. Önmagában az általa hivatkozott sértetti közelítés nem tekinthető ilyen körülménynek. Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a jogos védelemhez szükséges közvetlen fenyegető, jogtalan támadás az irányadóul elfogadott tényállás alapján valójában még a vádlott tudatában sem merülhetett fel.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott visszaesőkénti elkövetését megállapította. A másodfokú bíróság által módosított tényállás személyi részéből kitűnően a vádlott feltételes szabadságra bocsátására a Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.37.492/2010. számú ügyében kiszabott 3 hónap fogházbüntetésből, 2014. január 10. napján került sor. Valóban a feltételes szabadságvesztés próbaideje 1 év, az adott ügyben alkalmazott 1978. évi IV. törvény 48. § (2) bekezdése szerint. Figyelemmel azonban arra, hogy a feltételes szabadságvesztés megszüntetésére nem került sor, így a büntetést 2014. február 09. napján kell kitöltöttnek tekinteni. Erre való tekintettel megállapítható - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség átiratában helyesen hivatkozott - hogy a büntetés kitöltésétől, a jelen ügy I./ pontban rögzített cselekmény 2017. április 08-i elkövetésig, illetve a II./ pontban rögzített cselekmény 2017. szeptember 16-i elkövetésig három évnél hosszabb idő telt el, így a Btk. 459. § (1) bekezdés 31.) pontja szerinti visszaesői minősültség megállapítására nincs alap. A III./ pontban rögzített cselekmény 2011. szeptember 10-i elkövetésére pedig jóval a vádlott 2013. január 24-i jogerős elítélését megelőzően került sor.

Helyes ebben a körben a Fővárosi Főügyészség azon érvelése is, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.36.547/2009. számú ügyében kiszabott 5 hónap 2 évre felfüggesztett börtönbüntetés sem alapozhatja meg a visszaesői minősültség megállapítását, tekintettel arra, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 31.) pontja, csak a végrehajtandó szabadságvesztésre történő ítéletet rögzíti, mint a visszaesést megalapozó előzetes büntetést.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabás szempontjait túlnyomórészt helyesen rögzítette, a figyelembe vett körülmények megfelelnek az 56/2007. BK véleményben írtaknak.

A súlyosító körülményként értékelt többszörös halmazat azonban módosítandó kettőt meghaladó halmazatra, figyelemmel arra, hogy csak ez alapozza meg a súlyosító körülményként történő értékelést, mivel az esetleges két bűncselekményt érintő halmazat, a halmazati büntetés kiszabásával már értékelésre kerül. A másodfokú bíróság, a fentiekben kifejtett téves visszaesői minősítésre figyelemmel, a vádlott visszaesői minőségen túli büntetett előéletét is mellőzi az ítélet indokolásból, helyette a többszörösen büntetett előéletet szerepelteti súlyosító körülményként, azzal, hogy a II./ tényállási pontban foglalt cselekménnyel azonos bűncselekményben már korábban is megállapították a vádlott bűnösségét (Pesti Központi Kerületi Bíróság 7.B.33.464/2016/4.).

Helyesen értékelte, nyomatékos súllyal az elsőfokú bíróság, hogy a sértett az életveszélyes állapoton túl, egyúttal maradandó fogyatékoságot is szenvedett.

Enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság azt a nyilvános ülésen utóbb ismertté vált körülményt, hogy a vádlott élettársa állapotos.

A védőnek az időmúlás enyhítő körülményként történő értékelésére vonatkozó indítványa megalapozatlan. Olyan vádlott esetében, akivel szemben - a halmazati büntetés kiszabására vonatkozó szabályok alkalmazásával - kettő évtől tizenegy évig terjedő szabadságvesztés kiszabására nyílik lehetőség, melynek középértéke hat és fél év, a speciális minimumot (kettő év) el nem érő, azt csak közelítő időmúlás enyhítő körülményként nem értékelhető.

A vádlott a nyilvános ülésen sajnálatát fejezte ki ugyan, azonban az enyhítő körülményként, mint esetleges vádlotti megbánás nem volt értékelhető. A vádlott nyilatkozatából kitűnt ugyanis, hogy nem csak a maradandó fogyatékoságot elszenvedő sértettet, hanem magát és családját sajnálja az ügy miatt. Ezen nyilatkozatából az állapítható meg, hogy továbbra is magát tekinti az ügy áldozatának, s nem a sértettet.

Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság által értékelt súlyosító körülmények, az előbbieken kifejtettek szerint módosításra szorultak, illetve hogy az elsőfokú bíróság a vádlottat visszaesőként ítélte el, a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciók törvényesek és azok arányosak a vádlott által elkövetett cselekményekkel és a bűnösségi körülményekkel. A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés olyan tartamú, amely az elsőfokú bíróság által értékelt súlyosító körülmények módosítása mellett sem teszi lehetővé a büntetés jelentős enyhítését.

Rámutat a másodfokú bíróság, hogy a maradandó fogyatékoságot is okozó sérüléssel járó, kiemelt tárgyi súlyú bűncselekményt is magában foglaló bűncselekmények halmazát elkövető, büntetett előéletű vádlott esetében, a végrehajtandó szabadságvesztés egyértelműen szükséges a büntetés céljának eléréséhez. A szabadságvesztés tartalmát az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, az teljes mértékben arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmények súlyával és a hivatkozott bűnösségi körülményekkel. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása is törvényes.

A figyelemmel a visszaesői minősültség mellőzésére a feltételes szabadságra bocsáthatóság alapját a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapozza meg.

A mellékbüntetés kiszabására és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés is helytálló, míg a lefoglalt bűnjelekről történő rendelkezés kiegészítendő azzal, hogy az elsőfokú bíróság arról a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja és a (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 7.B.71/2018/34. számú ítéletét a fentiek szerint megváltoztatta a Be. 606. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2019. március 27.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Feledi Tamás sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.71/2018/34. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.11/2019/7. számú ítéletében írt változtatással 2019. március 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. március 27.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke